

σωπα ἀνάβουν. Οἱ λαιμοὶ τεντώνονται καὶ ὁ ἀμανὲς βρυχᾶται μέχρι ξελαρυγγίσματος, ὦωχ! ἀμὰν κι' ἄς φρέξη!

— Ἐβίβα, ῥὲ παιδιά! Πάντα μὲ τὸ καλό, ἔτσι, χαρούμενοι κι' ἀγαπημένοι! Ἀμήν!

Ἐξαφνα ὁ διάολος βάζει τὴν οὐρά του. Ἐνας πειρακτικὸς λόγος πέφτει σὰν βόμβα στὴ μέση. Ἡ κιθάρα βουβαίνεται. Τὸ γλέντι κόβεται στὰ μισά. «Ἐνεκα τὸ φιλότιμο!» Πιάτα, ποτήρια, μπουκάλια ἐκσφενδονίζονται ἀναμεταξὺ τῶν βλάμηδων. Στὰ ὕστερα ἀστράφτει καὶ ἡ κάμα. Ἡ παρέα ἔγινε μαλλιά κοιβάρια.

Καὶ ὁ ἀθάνατος ῥωμηδὸς γλεντσές, ποῦ ξεκίνησε νὰ ξεσκάσει,

ἀντὶ νὰ γυρίσει σπίτι του, τὸν πηγαίνουν στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὴ φυλακὴ. — «Ἀθρῶποι εἴμαστε! Ποιὸς ξέρει τί σοῦ λαχάινει!»

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΠΑΛΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ

ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ, μὲ θωρεῖ καὶ πάει...
καὶ δὲν καλησπερίζει!
Μιὰν ἄλλη, μ' εἶπαν, ἀγαπάει
κ' ἐμὲ — δὲν με γνωρίζει!

Χαρά στην ποῦ τὸν καρτερεῖ!
κι' ὅποια τὸν καμαρώσει
νὰ μὴν τὸ κλάψη μιὰ φορὰ,
νὰ μὴν τὸ μετανοίωσει!

Ἄλλοτε χάρηκα κ' ἐγὼ!
Καλά!.. δὲν τοὺς ζηλεύω!..
Τώρα τὸ νοῦ μου κνηγῶ
καὶ δὲν τὸν συμμαζεῦω.

Κι' ἂν πῆγε κείνος στὸ καλό,
κι' ἂν μ' ἔχει λησμονήσει,
τὸν Πλάστη ἐγὼ παρακαλῶ
νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσει.

Ἄμοιρη κόρη καὶ φτωχή,
πῶς νὰ τοῦ γίνω ταῖρι;
Μιὰ ἄλλη τὸν ἔκαμ' εὐτυχὴ
μ' ἓνα γεμάτο χέρι!

Ἦνό μόνον μιὰ καρδιά πιστὴ
εἶχα νὰ τοῦ χαρίσω...
Τώρα, ῥαγίσθηκε κι' αὐτὴ
πάρ' μου την, Πλάστη, πίσω.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ